

ναμαι, δὲν θέλω νὰ λάβω μέρος εἰς τοιαύτην
 οἴαν.
 Προτιμᾶς λοιπὸν ν' ἀρνήσοι ἐμὲ παρὰ νὰ κατα-
 ῥωποτος δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ἄχ! εἶμαι ποῦδ'
 ῥῆς! ἐκραύγασεν ἡ Ἀγνή μὲ τόνον ἐπιπλήξεως!
 Ὅ,τι μοῦ ζητεῖς εἶναι ἀδύνατον, μὴ μοῦ ἑμιλῆς
 περὶ αὐτοῦ. Σὲ λατρεύω περισσότερο παρὰ
 ῥῆν μου· ἀλλὰ προτιμῶ τῆς ζωῆς μου τὴν τιμὴν.
 νατον νὰ μὲ υποχρεώσῃ ἐξουσία νὰ δραπετεύω
 ῥως, καὶ νὰ προσενήσω τοιουτοτρόπως τὸν θάνα-
 τοῦ πατρός μου ὅστις θὰ μείνει μὲ τὴν πεποι-
 ὅτι οὐδὲ τοῦ, ἀναγνωρίζων ἐξυτὸν ἐγκληματιαν,
 ῥησι δειλῶς νὰ διασφύγῃ τὸν θάνατον. Γνωρίζω
 ῥα καὶ τὰ ἀγέρωχα αἰσθηματά του. Ἐν τοιούτῃ
 ῥαῖσι ἤθελε μὲ καταρασθῆ, καὶ τότε ποῖαν εὐ-
 ῥῆν ἠμπορούσαμεν νὰ περιμένωμεν; Εἶμαι στα-
 ῥα ἀπορρασιμῆτος, ὑποτάσσομαι εἰς τὸ πεπρωμέ-
 μου· ἀλλὰ μὲ τὴν παρήγορον ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐνω-
 ῥῆ μίαν ἡμέραν εἰς καλλίτερον κόσμον!
 — Ἐρῆτικε, δὲν μ' ἀγαπᾶς!
 — Μαρτύρομαι τὸν Θεὸν ὅτι δὲν ἀγαπῶ πλάσμα
 ῥῆτερον ἐμμανῶς!
 — Ἐντοσοῦτω ἀπορρίπτεις τὴν μόνην πιθανόντη
 ῥῆς σου μένει νὰ ἦται εἰδικός μου! ἀποποιεῖσαι
 ῥῆν τὴν ὅποιαν σοῦ προσφέρω, καὶ διὰ ματαίαν
 ῥῆν προσενεῖς τὸν θάνατόν μου, διότι αἰσθάνομαι
 ῥῆν τὴν τιμωρίαν σου δὲν θὰ ἐπιζήσω.
 — Ἀλλὰ, λοιπὸν! ἐκραύγασεν ὁ Ζαμπιέρης ἀνι-
 ῥῆσιλόν ν' ἀντισταθῆ, ἄς ἐκπληρωθῆ τὸ πεπρω-
 μου! Ἄς φύγωμεν! καὶ μὲ τὸν βραχίονά του
 ῥῆσι τὸ ἀνάστημα τῆς μνηστῆς του. Οὐσιαζῶ τὸ
 ῥῆσι τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὸν ἔρωτα! Εἶθε ὁ
 ῥῆσι καὶ ὁ πατήρ μου νὰ μὲ συγχωρήσωσιν! Ἐπί
 ῥῆσι τῆς τιμῆς μου εἶσαι ἤδη ὅλην εἰδική μου! Καὶ
 ῥῆσι λέγων, ἠπάσθη φλογερὰ τὰ χεῖλη τῆς Ἀγνῆς
 ῥῆσι ἐσυρε μεθ' ἐξυτοῦ πρὸς τὴν θύραν τοῦ δεσμοῦ
 μου. Ἦνοιξεν αὐτὴν βιαστικῶς, καὶ εἰσῆρχετο τὸν
 ῥῆσι διάδρομον ὅστις ἐμελεε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκτός
 ῥῆσι τῶν φυλακῆς, ὅταν ἡ ὥρα καὶ αὐστηρὰ
 ῥῆσι τοῦ Μαρκησίου ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του ὡς
 ῥῆσι πατέρα. Ἡ Ἀγνή ἔρῆψε κραυγὴν πνιγερὰν καὶ
 ῥῆσι ἀναίσθητος εἰς τὰς πλάκας. Ὁ Μαρκήσιος
 ῥῆσι διὰ νιύματος τοῦ; περικυκλοῦντας αὐτὸν νὰ
 ῥῆσι ῥῆσι τὴν λειποθυμημένην νέαν, καὶ δεικνύων μὲ
 ῥῆσι ἔκτυλον εἰς τὸν ἐκστατικὸν υἱὸν του τὴν εἰσοδὸν
 ῥῆσι Μαρκησίου, τὸν ἠκολούθησεν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ
 ῥῆσι λέξιν, ἐσφάλισεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν, διὰ νὰ
 ῥῆσι κανεῖς τὸ γεννησόμενον, ἔπειτα δ' ἐξεφράσθη
 ῥῆσι μὲ ἤχον τρομερὸν καὶ αὐστηρὸν. Ζαμπιέρη!
 ῥῆσι ῥῆσι! δι' αὐτὸ σὲ ἀνέθρεψα! σοῦ ἔδωκα ὅλην
 ῥῆσι ῥῆσι μου διὰ νὰ κατακτήσης ν' ἀποθάνης ὡς
 ῥῆσι ῥῆσι κακοῦργος! Ἀλλὰ πρὸς τὸ νὰ οὐεῖδίζῃ
 ῥῆσι ῥῆσι, τὸ ὅποιον, ὁμολογοῦ· ἐαυτὸ ἔνοχον διὰ
 ῥῆσι ῥῆσι δραπετεύσεώς του, ἀμαυρῶει ἐν εὐγενέ-
 ῥῆσι μὲ ἀτιμίαν.
 ῥῆσι ν' ἀκούσῃ τὴν ἐπίσημον διαβεβαίωσιν τοῦ
 ῥῆσι περὶ τῆς ἀθωότητός του, ὁ Μαρκήσιος ἐξη-
 ῥῆσι ῥῆσι. Εἶναι ἀνωφελέες νὰ ζητῶ νὰ πείσω ἐμαυ-

τὸν ὅτι ὁ ἔχων πεποιθήσιν περὶ τῆς ἀθωότητός του
 στέργει ποτὲ νὰ προτιμήσῃ τοῦ θανάτου τὴν αἰσχύνην.
 — Ὅρκίζομαι εἰς τὴν εὐλάβειαν τὴν ὅποιαν ὀρεῖ-
 λω εἰς τὴν μητέρα μου, ἀνέλαβεν ὁ Ἐρῆτικος; μὲ στα-
 θερὰν φωνήν, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, δὲν ἐπραξα
 ἐγκλημα τὸ ὅποιον νὰ μὲ ἐλέγῃ.
 Στιγμὴν αἰωπῆς ὑπῆρξε τότε· ἐφαίνετο ὅτι ἐγένετο
 πᾶλη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μαρκησίου, ἀλλ' ἀναλαμβάνων
 ῥῆσι ῥῆσι ῥῆσι τὴν ζωικὴν του ἀπάθειαν, αὐτὸς ἐπρόσθεσεν.
 — Φοβεῖται λοιπὸν τὸν θάνατον;
 — Εἶμαι υἱός σου, ἀνέλαβεν ὁ Ζαμπιέρης, ὁ ἔστι,
 δεσπότης ὢν καὶ κατάδικος, συλογίζομαι τὸν θάνα-
 τον χωρὶς νὰ τρομάζω.
 — Εὐχαριστοῦμαι ν' ἀκούω τοιαύτας λέξεις, καὶ βλέ-
 πω ὅτι εἶχα δίκαιον λέγων πάντοτε ὅτι τὸ αἷμα τῶν
 Μοντεριῶν ποτὲ δὲν ὑπέρξειδεῖτόν! Ἡ γενναίω ψυχία σου
 συνηγορεῖ μᾶλλον ὑπὲρ σοῦ παρ' ὅλας τὰς διαβεβαίωσας
 τοῦ κόσμου, καὶ ἡρῆσατο μόνη νὰ μὲ κάμῃ νὰ σὲ συγ-
 χωρήσω διὰ τὸν ἀγενῆ σοχοασμὸν τῆς δραπετεύσεως.
 Φανερὴ σημεῖται ἀραχῆς παρετηροῦντο τότε εἰς τοὺς
 χαρακτῆρας τοῦ Μαρκησίου. Ἐπρόσθεσε.
 — Διὰ ν' ἀποφύγῃς λοιπὸν τὴν αἰσχύνην καὶ
 ῥῆσι τὸν θάνατον ἐπραττες οὕτω; Δὲν ἤθελες νὰ
 σὲ σῶρωσιν εἰς τὴν λαιμοτόμον; δὲν ἤθελες νὰ
 κατασταθῆς ἀντικείμενον θεάματος μωροῦ πλή-
 θους, καὶ ν' ἀκούσης τὰς βραβῆρας κραυγὰς καὶ
 τὰς ἀράς του. Δὲν ἤθελες ὥστε αὐτὸ ν' ἀκούσῃ τοὺς
 στεναγμούς σου, νὰ ὑραρπάσῃ φρίκην τινὰ εἰς τοὺς
 χαρακτῆρας εὐγενούς γενεᾶς γόου. Λέγε, Ἐρῆτικε,
 δὲν ἀναγινώσκω εἰς τὴν ψυχὴν σου;
 — Διατί, πάτερ μου, νὰ ἐμμένῃς τόσον εἰς τὰς
 φρικώδεις λεπτομερείας τῆς τύχης τὴν ὅποιαν θὰ ὑ-
 ποστῶ;
 — Διὰ νὰ σὲ διδάξω τὸ μέσον νὰ τὴν ἀποφύγῃς
 ἄνευ αἰσχους, καὶ νὰ ἐξαλείψῃς τὴν κηλίδα τὴν ὅποιαν
 διειτύπωσας εἰς τὸ παράσημόν μας διὰ μόνης τῆς κα-
 τηγορίας τοῦ ἐγκλήματος διὰ τὸ ὅποιον λέγεις σε-
 αυτὸν ἀθῶον τέλος πάντων διὰ νὰ σοῦ δεῖξω ἐπὶ τίνι
 τιμῇ δύνασαι ν' ἀξιωθῆς τῆς εὐλογίας τοῦ πατρός σου.
 Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐπροφῆθησαν μὲ τόνον
 σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον!
 — Τελείωσε! τελείωσε! ἐκραύγασεν ὁ κόμης μετὰ
 σφοδρότητος, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν θέλω πρᾶξει ὅτι
 ἐπιθυμοῖς!
 — Ἐλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκήσι-
 ος, ἀναγνωρίζω ἤδη ὅτι εἶσαι ἄξιος νὰ ἦται υἱός μου!
 Καὶ ἐνηγκαλισθησαν ἀμοιβαίως. Μετὰ τὸν ἐναγ-
 καλισμὸν τοῦτον, ὁ πατήρ ἐβγαλε βραδέως μι-
 κράν φιάλην ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ τὴν ἐπαρουσί-
 ασεν εἰς τὸν Ἐρῆτικον.
 Μετὰ βιαίαν ἀντίστασιν εἰς ἐξυτὸν, εἶπε μὲ φωνὴν
 βραδείαν καὶ σχεδὸν νεκρικήν. Τὸ ποτὸν τοῦτο εἶναι
 δηλητήριον θανατηφόρον. Ἄν ζήσης ἀκόμη δύο ὥρας,
 θέλεις ὑποστῆ ἄτιμον ποιήν, καὶ τὸ ὄνομά μας θέλει
 διὰ παντός στιγματισθῆ διὰ τῆς λαιμοτόμου. Ἄν ἀπο-
 φύγῃς τὴν ἐκδικητικὴν χεῖρα τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἔσχατος
 βλαστὸς τῆς γενεᾶς μας θέλει τότε δώσει ἐκουσίως
 εἰς ἐαυτὸν θάνατον, ὁ δὲ δήμιος δὲν θέλει βραχύνει τὰς